

СЛАВЯНИНЪ

ГОДИНА IV.

Русчукъ 18 Августъ 1882.

БРЮЙ 12.

Издава два пѣти въ седмицата вѣска:
Срѣда и Събота.
Цѣна:
За година . . . 5 ср. рубли повн.
За шестъ месеци 3 ср. рубли "

Сичко, което са отнася до вѣстника, падишева са направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.
Печатени виема не са приематъ.
Ражкоши назадъ се повръщатъ.

За Обявления се заплаща:

За пѣши редъ при прѣвъ пѣтъ 20 стот.
За " " " вторий пѣтъ 10 "

Руссе 17 Августъ 1882

Новото териториално раздѣлене на Княжеството ни т. е. опредѣлението на окръжия и околии, както ни пишатъ отъ много мѣста, произвело въ населението едно силно негодование, общо незадоволствие, особено въ ония мѣста, които бѣхж окръжи, а сега се обръщатъ въ околии. Това ново распределение, още не е влѣзло въ законна сила, защото не е обнародвано въ Държавния вѣстникъ, съфдователно и не може точно да се каже, какъ е станало. Съ распределението на княжеството на окръжия и околии, навѣрно се е имало прѣдъ видъ да се икономиса частъ отъ Държавните расходи, да ли са е имало прѣдъ видъ и улеснението на населението въ нѣкои отношения, това ще го кажатъ, ония, които сж се занимавали съ това распределение. Ний не можемъ да си обяснимъ, защо населението отъ много градове иска да има сѣдалище на Окръженъ Управителъ въ градъ, отъ колкото да има единъ Окръженъ Сждъ? Кое е по-необходно за населението: да ли единъ Окр. Управителъ или единъ Окр. Сждъ? Ние мислимъ, че единъ Окр. Сждъ е много по-потребенъ и ще послужи за по-голямо улеснение на населението отъ колкото единъ Управителъ. Не е злѣ, ако въ сѣкий градъ имаше и Окр. Управителъ и Окр. Сждъ и Мироний Сждия, но това вижда са за сега не е възможно, защото се изискватъ голѣми сумми, отъ които се лишава нашата държавна Каса. Ако бѣше възможно да се намалятъ, въобщо голѣмитъ заплати на нѣкои отъ чиновниците и да се смали числото на нѣкои дѣлности, то въ такъвъ случай можеше да се повиши числото по-не на Апеллативните Сдилища, отъ които се осѣща най-голяма нужда. Ловечъ се оплаква, че цѣлъ да се преобърне на околия, какво да каже Габрово, когато отъ тамъ населението е принудено да дохожда за единъ процесъ чакъ въ Русчукъ на Апеллатцията . . . Какво да каже населението отъ Рахово, което ходи чакъ въ София? . . . и др. Ако има за какво да се жалваме и да молимъ, то е да се умножи числото на апеллативните, и въобщо на сдилищата, защото народа най-много съ тѣхъ има работа, отъ тѣхъ очаква расправи, решения, испънения и др. и др. Отъ бързъ и справедливъ Сждъ имаме ние нужда, а не отъ окръжия. Найпето Княжество може да се подѣли, вмѣсто на 14 на 24 или на 104 окръжия и въ сѣкий градъ и градецъ, да се постави по единъ Окр. Управителъ, каква ще бжде ползата отъ това? Населението ще намѣри ли бързо отсѣждане на заявения си процесъ? Ще са помогне ли нѣщо на по-доброто устройство?

и др. ний невѣрваме, че това правило е ръководило нашите държавни мъжие и законодатели, когато смаливанието на окръжията се имаше отдавно прѣдъ видъ, още и бюджета го изискваше. Както и да е, желателно е щото и този въпросъ да се рѣши на общо задоволствие и въ полза на народа.

Хората правятъ окръжъ, а не окръжа хора; ако имаше добри уредени Сдилища, добри училища, фабрики, търговии, и др. и др. нецѣхмемъ ни най-малко да се боимъ че градъ ни се обръналъ на околия, че ще запустѣе, че нѣма се посѣщава нито отъ селянѣтъ! Въ насъ нѣма никакво движение, никаква промишленостъ, никакво произвѣдение, никаква търговия, ето защо се ние планимъ, и отъ най-малкото промѣнение и отъ околии и отъ сѣнката си! Нѣма ни помогне нито окръжа, нито губернията, ако не си здружимъ капиталитъ и силитъ, ако не са заловимъ на работа както се слѣдва, като се ръководимъ по примѣра на другитъ напреднали народи. Можемъ свободно да правимъ събирания и да разискваме, защото се обръналъ еди кой си градъ въ околия, защото станало това тѣй, а онова инѣкъ, по сичкитъ тия размисления сж за вѣтъра, отъ тѣхъ нѣма полза. Полза ще има, ако се размисли за развитието на търговията, на мѣстните произвѣдения.

Отъ денъ на денъ запиманията въ насъ ставатъ по-кътъ; има много млади и стари, които стожатъ безъ занимание, безъ работа, защото неможатъ да ък намержатъ; мнозина неможатъ да си прекаратъ прехраната; на това териториалното раздѣлене ли е криво? То ли не дава на хората да си искаратъ прехраната, то ли е спрѣло продажбитъ, то ли ни е докарало до туй положение? . . . По-вѣтрѣшно и по-искрено ако разгледаме въпроса, ний ще откриемъ още много тайни, които ни пречатъ на успѣха, на развитието. Нека нашата интеллигенция, размислява по-често върху положението ни, нѣка тя потърси и въ други нѣща причинитъ на опадането ни, а не само въ окръжията и околицитъ. Днесъ най-последниятъ кокона г-джа и г-джица въ насъ има за 5—6 хиляди гроша по-модата облекло, надудени рокли, жупчета, капелнини, умрелуци, рѣкавици, златни и емазени обиче, кръстове, гривни, якалуци и др. и др. бокалуци, а за хлѣбъ пари нѣма! И на това, окръжията и околицитъ ли сж криви!

На сичко много малко обрънахме внимание, митинги правихме, протестирахме, адреси съставяхме, депутации испращахме, само на индустрията си, на запиманията си, на онова отъ което се прехранваме, твърдѣ малко внимание обрънахме, затова вижда са сме цѣфанли и завързали.

Ще узнаемъ съврѣменно на сичко кое е причината, пъ ще бжде късно.

ОСТРОВЪ КАПРЕРА

(и обитателитъ му Гарибалди).

Когато Гарибалди се оттеглявалъ отъ гостилицата дѣто ядълъ, никаква сила не била въ състояние да въздржи натискътъ на публиката; тя се надваряла да грабне частъ отъ оставащата му хлѣбъ, кърпата съ която се той трилъ, раздирали на части, и чашата съ която пилъ, удрили въ земята за да би могълъ всеки да се одобие съ едно парче и всичко това се правило за въ паметъ. Единъ пътъ, споредъ както той самичакъ ми разказваше, (говори авторътъ) приелъ едно писмо отъ единъ пътешественикъ, който просилъ отъ Гарибалди портретъ и два три реда писмо. Азъ, (казвалъ Гарибалди) освенъ протретътъ си и писмото, проводихъ му нѣколко конци отъ мойте стари косми.

Той е ималъ работа съ общества или съ хора които са не привързани въ политическа система — инстинктивно съ тия които съзнаватъ, че най-добриятъ пътъ къмъ правдата и честността е самата правда. Посредъ официални събирания отъ членове, които обичатъ да се занимаватъ съ политически въпроси, той, обикновенно попадналъ въ тежко положение, тѣй като той не е умѣлъ да лавирова и да има задни мисли въ честното служение на отечеството си. — По този начинъ, той билъ принуденъ да остави французското национално събрание въ Бордо презъ 1870 год. Така сѣщо и въ преминалата година, той, и неговиятъ старши синъ *Меноти* счели за необходимо да се откажатъ отъ званieto си като членове отъ Италианската Камара. Въ парламентътъ, често се повтаряло това, което написалъ Викторъ Хюго въ своята «*L'Homme qui rit*» Героятъ на този романъ, за когото палатата на Лордовете всякога одобрила за това, че той е билъ искренъ и говорилъ всякога отъ душа и сърдце. Образътъ на правдата билъ поставенъ всякога предъ него безъ всякакви задни мисли, нѣщо което твърдѣ са е отражявало въ очитъ на повечето отъ съвременните политици.

Гарибалди, никога не е знаилъ, какво нѣщо сж задни мисли въ челоука, и тѣзи които са разбирали това, не са могли да се отнасятъ иначе освенъ съ любовъ и уважение. Като строгъ неприятелъ на вредителното влияние на католическитъ клерикали, той ималъ много приятели и между духовнитъ лица, които въ неговитъ отряди са и сражавали. Той обичалъ священството само тогава, когато то преставало отъ да бжде неприятелъ на народната свобода и развитие.

Ако вече и извѣстенъ на цѣлий свѣтъ по своята храбрость и геройски военни подвизи, но той голямо отвращение е ималъ къмъ войната, която считалъ за необходима тогава, когато трѣбвало да се предвари зло. — Азъ помня че преди три години напредъ, когато той ми показваше огромниятъ златенъ щитъ, когото сицилийцитъ, бѣха му поднесли. (Сега този щитъ се намира на съхранение въ Капитолия) Гарибалди ми показваше на своите болни рѣце: «Тъ не са въ силата си вече да крепятъ този щитъ.» И съ радостъ бихъ се примиралъ съ безсилнето си, ако бѣхъ увѣренъ, че никога по натагъкъ нема да са срѣщне надобность, нито на монтъ, нито на други рѣци не само оръжие, но и този щитъ да се приеме въ употребление.

Ако и да не съчувствуваше на отношенията на Франция спрямо Италия, Гарибалди, въ същата минута, когато французекитъ народъ се нуждаеше отъ освободителна помощъ, той и тамъ като вихрушка се притече.

При всичко че той дължеше голяма признателность и показваше голѣмо уважение за помощта, която указа Англия за освобождението и обѣдинението на Италия, и ако да бѣше той всякога обкруженъ отъ уваженията на Англичаните, обаче не еднократно е силно избличавалъ и порицавалъ предъ тѣхъ постѣпнитъ на Англия, въ врѣмето на последната освободителна Руско-Турска война, за това именно, за дѣто Англия не вървеше рѣка съ рѣка съ Русии.

Републиканецъ отъ сърце и душа, всичиятъ си животъ посветилъ и не малко е пролилъ кръвъ за распространение републиканскитъ принципъ, Гарибалди, споредъ както е говорилъ Викторъ Емануилъ и споредъ както сега пише кралятъ Хумбертъ I-й, билъ дору до последната си минута най-добриятъ надѣжденъ приятелъ на кралятъ, въ силата на своите убѣждения, че за Италия е необходима монархията. — Взаимната искренность на отношенията между кралятъ и неговиятъ подданикъ.

— Републиканецъ били тъй тѣсно свързани и вѣрни, щото даже и слѣдъ смъртта му кралътъ пренесе същото довѣрие което е хранилъ къмъ покойникътъ, и на всичкото негово семейство.

Гарибалди не бѣше по умъ нѣкой Геній, но той бѣше несъмвѣнно тактъвъ, въ чистотата, правдата и благородството. — Предъ тѣзи негова нравствена сила, неволно ся прекланяше цѣлата масса. — Националниятъ този герой, всякога мечтаеше за общъ миръ и свързка съ народите.

Послѣдната воля и желание на Гарибалди, относително изгарянieto на тѣлото му останаха неосъществени. — Между това въпросътъ за неговото погребение са обсъжда дълго време, и когато ся рѣши, че тѣлото му да не са предава на огънь, а да са балсамирова, бѣше толкова късно, щото операцията са показа неудачна.

Той неможеше да са познае лѣсно и отъ онези даже лица, които са го придружавали въ всичките му походи.

Само гѣстите и дълги косми напомнюваха на присѣтующитѣ неговата лъвска грива, когато поради това наричали „Leoni di Caprera“ (Капрерски Лъвъ) също и одѣждите му извѣстни на цѣлий свѣтъ, които сж ся състояли: отъ една червена риза, бѣли панталони, шияка низка и шита съ златни конци, напомнювали тогава на когато прахътъ са нампралъ предъ тѣхъ. Мнозина, които бѣха дошли отъ широките италиянски краища да присѣтвуватъ на този трогателенъ процесъ, не имъ са удаде да видятъ даже на тѣзи печални останки отъ великиятъ человекъ.

Повече отъ 25 парахода бѣха дошли на брѣговете на Капрера да присѣтвуватъ на погребението му.

Морето, съ своите силни вълни речеше като не умолимъ вѣтръ, и съ своите устни и гѣсти пени, белосваше като съ варъ гранитните скали, които са показваха като черни и гѣсти облаци въ този моментъ. — Лоткарите са отъзвяха да преведатъ всичките които бѣха дошли на параходите и всичките опитвания да стѣпятъ на брѣгътъ са оказаха безуспѣшни. Частния малкъ параходъ неможеше да успѣе да пренесе и удолетвори всичките. — На присѣтующите въ това болшинство (казва авторътъ) идваше да се удолетвуватъ съ печални погледи на разярено море, и тукъ тамъ са съглеждаха малките оазиси на островътъ. — Като въ гѣсть облакъ се виждаше едвамъ едно бѣло пятно. — Къщата, въ която умрялъ Гарибалди. — Силните морски бури, като че ли нарочно вярдѣха прахътъ отъ поклонения и почести. Въ самиятъ день, когато щеше да стане погребението, като че ли се съжали времето, вѣтърътъ още вѣрдуваше, но не вече тъй силно, колкото въ предните дни. — Тѣмно сините облаци, постепенно се дигаха, слънцето позлатяваше морските вълни и островътъ изглеждаше веселъ. Огромните скали не представляваха вече своята мрачна фантастичность, нито малките групи отъ дървѣта на тяхъ, а клоновете отъ Ляндръ и миризмата на разнородните горски дърва, както и на полеките цѣтлове пълнеха пространството съ благоухание. Около бѣлиятъ домъ се вѣяха ленти и флагове, пѣтьтъ, къмъ гробницата, мѣстните жители, въ една нощ бѣха го расширили. Пѣтьтъ се обвивалъ съ една лента. Болшинството, въ денятъ на погребението, успѣ да премине ако и далечно.

ПЪРВОНАЧАЛНИ „ДИСКРИПТИВНИ ГЕОМЕТРИИ“.

Прѣди нѣколко дни, като бѣхъ въ София са научихъ че г. Чеповичъ, учителъ въ г. Търново, отъ министерството на Народното Просвѣщение искалъ удобрение на съставена отъ него Геометрия за трикласни училища. За това нѣщо азъ още въ г. Търново са бѣхъ научилъ, нъ не давахъ важность на думитѣ, които ми са съобщавахъ толкова повече, че г. Чеповичъ, не бѣ българинъ незнае българскиятъ языкъ, сжщо тъй както преди нѣколко време за подобно нѣщо бѣ са писалъ въ в. „Славянинъ“ за едного отъ учителитѣ на Ломската реална гимназия който прѣподавалъ Геометрия?! Такива сж каналери нашитѣ гости въ България. Това не прилича на актьорство въ измислени Търновски концертъ. Върдо-върдо!!! Бърдо!!! ... мила!! майко!!! ... Това г. Чеповичъ и цѣла търновска публика добръ знае и помни. Мене ми е чудно на такава дерска рѣшителность. Нашата държава не е държава съ 30 или 40 или даже и повече милиона население, на което ще може да са разпродадатъ нѣколко издания учебници отъ различни автори, и то отъ тѣхъ нѣкои такива, които никакъ добръ незнайтъ българскиятъ языкъ. Неискамъ повече да са внушамъ. — Ако не бѣхъ видѣлъ издаденитѣ тѣзи година геометрии отъ Г. Г. А. Тодорова и Г. Д. Каражова, азъ щѣхъ да мисля, че дѣйствително нѣмаме дѣйци и каквато лоша книга, учебникъ, излезеше по тѣзи частъ отъ другоземецъ, щѣхъ да отдавамъ всичката вина на насъ самитѣ, както би направили и всички други наши българи. Азъ питамъ: на какво ще заприлича, ако малко много умѣхъ да бръщолевѣхъ руски или харватски и са завеза да съставямъ или прѣвождамъ учебници на тѣзи язици? Ако свѣденитя ми са вѣрни, Г. Чеповичъ са върналъ за Търново отъ София тъй, както и отишелъ. Дѣйствително, министерството на Просвѣщенieto нѣма да позволи за печатание на глупави произведения за ерамъ и смѣхъ на българскиятъ языкъ и народъ. Той може би, ще иска или моли да му поправи ржкоиситѣ нѣкой български учителъ, нъ и съ това той никакъ нѣма да сполучи, защото нѣма да намѣри тактъвъ, който да си губи времето съ глупави фрази. Искрено моля подобни господа да са оставятъ отъ идеята, че въ България е съвсѣмъ лишено

отъ достойни человекъ българи, и то най много моля Г. Чеповичъ, защото биль *учителството въ старата българска столица Търново*. Отъ това по глупаво нѣщо не може да бжде.

Другъ единъ учителъ на име Миле въ г. Руссчукъ, като умѣялъ да говори малко български, завезъ и задѣлбилъ са да състави „Дискриптивна Геометрия“ И за това българинъ не ще са намѣри да състави или прведе и напечатана подобенъ учебникъ. Да ли Г. В. Каражовъ, който прѣподава сжкия прѣдметъ въ Габровската реална гимназия не ще може да избърши подобно прѣдприятие по добръ на матерния си языкъ? Ако едновременно са напечататъ два отъ тѣзи учебници, единъ отъ българинъ, а други отъ Миле, който незнае добръ българскиятъ языкъ, тогава гдѣ ще останатъ трудоветъ на послѣдния? На какво ще заприлича, ако въ 20 или 25 градове по единъ учителъ състави или прведе единъ и сжкий учебникъ? Кой кому ще проладе? Всѣкой ще преподава своето помъ си прѣдъ лицата ученицитѣ да купуватъ учебника на другото. Подобно нѣщо щеше да си има голѣма полза, ако нашия народъ бѣше многочисленъ, като руския или други нѣкой. Въ противенъ случай всѣкой трудъ отина веуе. За подобни нѣща имамъ доволно бѣлѣжки, нъ частната ми работа, като не позволява да са произнесж по другоче, азъ това оставамъ да са произнесж тѣзи, на които принадлежи. Стига сме стоили и мълчали.

При всичко това, считамъ за необходимо да направя и нѣколко бѣлѣжки за геометриитѣ: Г. А. Тодорова и Г. Д. Каражовъ. Първия учителъ въ г. Ловечъ, а втория въ г. Пловдивъ. Ни едного отъ тѣхъ лично не познавамъ, нъ това за мене е още по добръ, защото ще мога независимо да са произнесж. За това, азъ ще дамъ нѣколко бѣлѣжки въ общи черти.

Въ периодическото списание „Наука“ издаваемо въ г. Пловдивъ, прѣди нѣколко време или по добръ, на скоро, когато е излъзла отъ печатъ геометрията на г. Г. Д. Каражова, азъ съ голѣмо удоволствие прочетохъ тѣй нарѣчената критика за тѣзи и други книги. Нъ тука едно ма оудиваше, и то е че авторътъ въ всичките си сили са трудеше да уѣнчиваха съ баснословни похвали всичкитѣ учебници, които Г. Даноата книгопродавница, или по добръ, Г. Дановъ печата. Ако и малко можѣтъ да повлиихъ за мене баснословни похвали, нъ все азъ пакъ съ пѣтеричие искахъ да видѣхъ това ново прехвалено българско произведение, геометрията Г. Каражовъ (като чуехъ много ягоди че изг, не взимай голѣма кошница?). Сега азъ имамъ на ржцѣ и двѣтъ новонаддени геометрии. Тѣрихъ баснословитѣ прѣмущества на тѣзи, за които са говореше въ период. списание „Наука“, съ голѣмо внимание разгѣдвахъ теоремитѣ и доказателствата въ тѣзи геометрия, прѣбрѣжахъ страница по страница за дано открий или оправдахъ критиката за неж, въ всичко на пусто. Най главнитѣ нѣща затъмнени прѣговорени нѣща: ученицитѣ трѣба да учатъ пропорции въ I и II класове, за да разбератъ нѣщо, алгебрически формули колкото щѣшъ перспектива, която, както и алгебра са учатъ въ погорнитѣ класове, доказателства и рѣшения алгебрически дѣдени или насочени за ученици на I-II класове. Трѣбваше да напустнемъ всичкитѣ други прѣдмети и да са заловимъ да преподаваме алгебра въ всичкитѣ долни класове нъ аритметиката да бжде свършена въ II класъ, за да можѣтъ ученицитѣ да разбератъ геометрията на Г. Каражова. Нъ и пакъ глупаво нѣщо щѣше да излъзе, ако би направили подобно рѣшение, и този учебникъ е назначенъ за ученици на първитѣ три класове на реални училища и гимназии и трикласни училища?! Жално е, че добрия материалъ на книгата е съвсѣмъ разбѣрканъ и ще може да доведе до заблуждение и учителъ и ученикъ. Има и повече нѣщо отъ това, нъ за сега доста. —

Друго нѣщо, забѣлзвамъ въ геометрията на Г. А. Тодорова. Въ нея най първо езикътъ гладкъ, ясенъ и разумителенъ, както трѣба за ученици. Доказателства прости и ясни както се изисква за ученици отъ долни класове. Всичко върви споредъ програмата, каквото има изучено отъ аритметиката или паралелно изучавано. Подобнието на фигуритѣ ученицитѣ въ неж изучаватъ безъ пропорции, тогава когато това въ геометрията на Г. Каражова не е тѣй. Осѣвѣнъ това! геометрията на Г. А. Тодорова има още по голѣми прѣмущества надъ първата, нъ за сега мисля читателитѣ или по добръ интересующитѣ са ще са задоболѣтъ, като забѣлжж, че оубиенето което съ голѣмо удоволствие направихъ за неж, са подтвърди и отъ много мои приятели, които любѣтъ тѣзи наука.

Между всичко научавамъ са, че въ горня Орѣховица, търновскитѣ окръжъ, по голѣмата частъ отъ ученицитѣ които биле въ състояние, си набили геометрията на Г. А. Тодорова, а по напрѣдъ купенитѣ имъ отъ Г. Каражовитѣ подхвърлили, като казвали отъ първо купенитѣ геометрии нищо не са разбира.

За сега са въздржамъ повече да пишж за тѣзи учебници, при всичко, че има за какво още да са пише; нъ като ми позволи работата, азъ ще покажж голѣмитѣ недостатъци на едната и прѣмуществата на другата. —

Допихти ще са отзова изъ Видинъ или изъ Свищовъ.

Г. Севлиево . . . .

ДОПИСКИ

Горня-Орѣховица, 10 Августъ 1882 г.

Г-не Редакторе на В. „Славянинъ.“

Стѣловетѣ на издаваемитѣ Ви вѣстникъ всѣкой нѣтъ като сж биле отворени за защитата на правдата и законностьта, моля Ви, да благоволите и въ единъ отъ най блискитѣ си броеве на вѣстника да дедете мѣсто на слѣдното заявление на Горнѣ Орѣховскитѣ жители, противъ общинскитѣ имъ кметъ и помощникъ, за да сж усвѣтли публиката, какъ людитѣ отъ порядъка, които всѣкой нѣтъ ужъ желямътъ законностьта въ страната, волжата народна и прекращение на всички произволи, чрезъ какви незаконни ерѣдства и противъ сжществующитѣ закони си сж служжтъ.

Ето заявлението:

До Гор. Орѣховското Градско Общ. Управление

ЗАЯВЛЕНИЕ.

отъ жителитѣ на сжщият градецъ.

Прѣди нѣколко време кметътъ ни Г-нъ Ат. П. Х. Ивановъ биль предложилъ на члѣноветѣ на общинскитѣ ни съставъ да му увѣличжтъ платата, тъй като тѣзи отъ закона предвидена заплата, видѣла му са недостатъчна.

Споредъ както се научихи, това негово предложение биль прието отъ нѣколко члѣнове на Градското ни Общинско Управление, но съ различни мнѣния, тъй щото едни отъ Г-да члѣнове биле съгласни да му са отпусне годишна плата 16000 гроша, други съгласили 17500; а една частъ отъ члѣноветѣ опредѣлили 19000 гр.

Коя е обаче платата, която получава за сега Г-нъ кметъ, това е за наши неизвѣстно, въ всѣкий случай ние долоподписанитѣ считамъ за наша длѣжность да донесемъ до знанието на почитаемитѣ члѣнове на общин. ни Управление, че съ завземанieto имъ по този въпросъ за увѣличение платитѣ на дѣйствителнитѣ члѣнове, не само сж превзили властьта си, но още това тѣхно опредѣление е обременително за градеца ни.

Ние обичамъ да вѣрвами, че Г-да члѣнове въ време на увеличение платитѣ, както на Г-на кмета, тъй също и на другитѣ дѣйствителни члѣнове, сж ся ръководили отъ временнитѣ правила за устройството на Общинскитѣ Управления издадени отъ Княза Дондукова, въ които правила са спомянува, щото члѣноветѣ на градскитѣ свѣти въ пленѣ съставъ, можѣтъ да увѣличаватъ платитѣ; но това право е отнето на Г-да члѣнове съ Указа на Негово Височество отъ 1879 год. подъ № 93, който ясно гласи, щото заплатитѣ на кметовѣтъ за градовцѣтъ, както е Гор. Орѣховица, не може да бжде повече отъ 9000 гр. Слѣдователно като не е послѣдвалъ вторий Указъ, който да унижогжи горѣпоменатий, то повторително напомяма, че Г-да члѣнове си привзили властьта, като сж ся завзели да рѣшжтъ единъ въпросъ, безъ да е въ кръга на тѣхнитѣ права; още повече че ако въпроса бѣше отъ тѣхна компетентность да го рѣшжтъ, то предъ всичко трѣбваше да вземжтъ въ внимание, щото доходитѣ на градеца ни по настоящемъ не сж отъ завиднитѣ; а напротивъ осѣвѣнъ че имамъ за исплащане много годишни дългове, но и за напредъ са предвиждатъ доста расходи за уреждане необходимитѣ градеки нужди.

Ние съзнавамъ, че съ увѣличение платитѣ отговорностьта и длѣжностьта пада върху Г-да члѣнове; но тя съразбѣрно тежи и върху ни, за което са осѣвѣляма да поднесемъ предъ почитаемото ни Градско Общин. Управление, слѣдующето:

1) Подъ никакъвъ начинъ ние не скланяма да са увѣличаватъ платитѣ, както на Г-на кмета, тъй и на другитѣ дѣйствителни члѣнове, тъй като тѣхна милость при занемане длѣжноститѣ си, знаяха каква и колко е заплатата имъ, предвидена въ горѣпоменатий Указъ № 93 отъ постановленията, на който не желяемъ да са отдалечимъ.

2) Всѣка отговорность отхвърляма отъ себѣ си, като оставами отговорни само тези лица, които са съгласили за увѣличение платитѣ, като актъ извършенъ възъ отъ границата на тѣхнитѣ права.

3) Че постановлението за увеличение платитѣ е незаконно, защото повечето отъ подписавшитѣ са лица, сж заинтересовани личности.

Ползувами си отъ случая да напомнимъ и това на Г-да члѣнове, че Г-нъ Георги Бошняковъ, отъ какъ е приелъ длѣжность прѣдседателъ въ Окрѣжний Свѣтъ, е изгубилъ правото отъ члѣневого си да са мѣси въ частнитѣ ни Общински работи и да подписе въ книгата на общинскитѣ ни свѣтъ и за тѣзи негова постылка, ние си запазвама правото да го никама подѣ отговорность тогашъ, когато намѣримъ за нужно.

Слѣдватъ 129 подписа.

При приеманieto настоящето заявление, Г-нъ кметъ вмѣсто да са отдалечи отъ длѣжностьта си, както логично са слѣдва, понеже него той склонява да служи за по малко отъ 19000 гр. нито пакъ гражданитѣ му даватъ повече отъ предвидената въ Указа плата, то милостьта му глѣдами да се запъва нови клубове да търси, за да са удържи на умразната споредъ него кметска служба, и казва: *твърдѣ добръ, но на това заявление азъ не кандисвамъ, да видимъ министерството на което щж го праия, какво ще каже*.

Единъ Гражданинъ.

ДОБРИЧЪ 13 Августъ 1882 год.

Г-не Редакторе на В. „Славянинъ.“

Съобщавамъ ви слѣдующата важна новина изъ г. Добричъ:

На 11-й Августъ пристигна въ града ни Окрѣжний Варненскитѣ Управителъ;

цѣлата на дохожданието му въ града ни, не ми е доста добръ известна по съприсъдяването си на 12 Августъ набу-та гнѣздото на 60—70 разбойници, на които гнѣздото било въ града ни и то предъ носа на заспалата ни полиция. Тѣзи разбойници, сбирщина отъ разни далечни мѣста, събрани въ едно разбойническо дружество, се располагали явно по скрититѣ ханища и шпионировали търговцитѣ, кой на кадѣ заминува. Затова често ставахъ убийства и обирни както на пътници, тъй и нападение на села. . . Освенъ това, около 13 души отъ тѣзи разбойници, биле се съгласили, да употребяватъ всевъзможно средство; за да избавятъ и освободятъ своя другаръ Стефана чифутчето (страшенъ кръвникъ) отъ затвора, и то най послѣ сполучи, съ единъ още другаръ та избѣгахъ. Это способността на тукашния Околийски Началникъ каква е, Управителя отъ Варна узналъ че се крие разбойническа пайка въ града ни, а самия Околийски Началникъ подъ носа му се крие и незнае!

Населението благодари на Оржж. Варненски Управителъ, че зе работата въ сериозностъ, та се намѣри гнѣздото разбойническо и се зеха строги мѣрки за улавянето имъ.

Единъ Гражданинъ.

Трънъ 10 августъ 1882

Г-не Редакторъ!

Като българинъ, въздушевенъ отъ чувство, рѣкохъ че не ще бѣде злѣ, да ви съобща нѣкой и други новини отъ града ни, които отъ нѣколко време насамъ се появяватъ, толкова повече, че ви пиша въ денъ именно такъвъ, койго вѣрвамъ че на всеки по България да се празнува най тържествено, като денъ въ който ний българитѣ се показамъ предъ свѣта, че сме хора за самостоятелна и свобода и разбора се да отговаряме на нея. Този денъ е 9 Августъ 1877 г. на когото защитницитѣ на българската свобода, юнашки отблъснаха Сулейман-Пашовитѣ ординъ на знаменития връхъ отъ Стара Планина „Св. Никола“ или подъ известното име „Шинка“. По напредъ нѣка ви разказа друго нѣщо.

Отъ два мѣсяца време почти какъ градеца ни и цѣлото окръжие е странно развалувано отъ слуховѣтъ, които ежедневно се донасятъ. Тѣзи слухове сж, че днешното правителство сторило *мръзна*, да направи Трънското окръжие на околия, по какви съображения незнамъ и защо ли? Неказватъ! Това известие или тѣзи слухове се разнасятъ тъй, като почнаха едни да увѣрватъ че дѣйствиелно билъ разгладванъ такъвъ проектъ въ Държ. свѣтъ, както и отъ дожаданieto на Секционния Секретаръ по обикалните и изучаване окръга. Гражданитѣ като узнаха че тѣзи слухове идатъ да се утвърдятъ, свихаха общо събрание, въ което избраха нѣколцина граждани да идатъ въ София съ адреса, както и лично да се представятъ предъ Негово Височество и го помолжтъ да остави окръга на първото си положение, тъй като се намира при погранично мѣсто. Това ако помнхъ добръ бѣше около 6—7 юний т. г. когато Н. В. се върна отъ Россия. Нашитѣ представители чакаха нѣколко дена да доблжтъ ауденция предъ Н. В. нъ понеже билъ за дълго отсъствувавалъ, а имало много да се представляватъ особено Министри съ разни доклади и Агенти, то имъ отговориха отъ подлежащото мѣсто, че следъ като се изреджтъ всички, ще бжджтъ приети. Като бѣха мнозина, да не харчатъ много пари съ чаканieto си, тѣ рѣшиха прѣзъ недѣлата когато Н. В. влиза отъ червва, да му поднесжтъ адреса както и направиха. Следъ нѣколко недѣли дохожда нѣмъ отговоръ и такъвъ съвсемъ неудовлетворителенъ, и Трънското окръжие цяло да се уничтожи и преобрне въ околия съ поголѣмъ съставъ и други още незнамъ какви работи, съ една рѣчь „дѣло кончено“. Работата бѣше малко поутихнала защото Г. Министръ Президентъ, общаваше че Трънъ за напредъ ще си остане пакъ окръжие, нъ тѣзи дни слуховѣтъ разбиха гражданитѣ съвършено, каза се положително че проекта за териториалното разпредѣление билъ пригледанъ не само отъ Дър. свѣтъ, нъ и отъ Министерскитѣ свѣтъ и поднесенъ билъ отъ очереднитѣ Министръ на Н. В. за утвърждение. Гражданитѣ се слисахъ какво да правжтъ и кому да са оплачатъ, когато тъй немысливо имъ се отнема правото спечелено още съ вѣкове напредъ, а днесъ да става околия!! Тѣ рѣшиха като за послѣденъ път да се обрнатъ къмъ Любимий Държавний Глава, телеграфически, както и направиха, дано поне Господаря се смяли за цѣлъ окръгъ, и го остави както е билъ по напредъ. Ето съдържанието на казаната телеграма.

Варна. До Н. В. Многолюбимий ни Господаръ, Александъръ I. Ваше Височество!

Подписанитѣ, представители отъ Трънската околия, които имаха честта да се представжтъ предъ Ваше Височество и поднесатъ молбата, относително слуховѣтъ за уничтожение Трънското окръжие, бжджъ успокоени отъ Н. Прев. Министра През. на Вхтр. Работи, че ще са старай да си остане окръга. Обаче днесъ този слухъ вди да ни разбавя като гръмъ, че проекта билъ вече одобренъ отъ Правителството и сега щялъ да се поднесе за утвърждение на В. Височество и послѣ тури въ дѣйствиелно.

Ваше Височество!

Като баща на Вашитѣ чада, вѣрни подданици, които знаятъ че ежедневно полагате отечески грижи за подобрѣ-

ние бѣдното население и улечение мжчнотийтѣ, които сж се срѣщали, сми напълно увѣрени, че като ни земите неедно кратинтѣ прозби, които сме поднасяли и излагали нуждитѣ, Вий и въ този случай ще излезете отеческата си добрина, като изволите да си остане Трънското окръжие, такова, каквото е днесъ. Единствено като имате В. В., предъ видъ че отървавате! населението отъ неизносими мжчнотии съ присъединение къмъ София 100 километра разстояние, прѣзъ неминуемъ балкани. Отъ друга страна ще спасите населението отъ посярбчване, преселяване, като пограниченъ окръгъ; нѣщо което вѣрноподанитѣ ви сж напълно убедени че В. В. не желаете да става съ тѣхъ.

Ваше Височество!

Трънското окръжие както въ турско тъй и днесъ по освобождението си, правителството като е имало предъ видъ положението и нуждитѣ му не е мислило за присъединението му къмъ друго, като нѣщо вѣрно за отечеството, а най много и за самото население. Като земами предъ видъ всичко това, всепокорейше молимъ Ваше Вѣзлюблений ни Господарю, да оставите Трънскитѣ окръгъ, на първото положение, съ което ще излезете най-големата добрина къмъ Вашитѣ вѣрни подданици жители на Трън. Окръгъ. Сми и пр. . . съдѣватъ подписитѣ на Град. Кметъ и 7 души представители.

Какво послѣдствие има телеграмата на нашитѣ добри граждани, никой нищо незнае, нъ по-голямъ частъ отъ тѣхъ мислятъ, че Н. В. като земе предъ видъ положението на Трънскитѣ окръгъ, пограниченъ, който служи до висша степенъ на сръбско свърталище за агитация, за приселяване и приначаване народността ни, за каквото нѣщо окръжното управление стоеше като единъ колъ въ очитѣ на благороднитѣ Сърби, по тии обоготелства както казахъ и отъ друга 100 километра разстояние презъ балканитѣ е едно робствено убийство за единъ народъ да ходи за работи нищо и никакви въ София. Нъ пакъ има надѣжда, защото тѣзи дни се подновиха слуховѣтъ, че този проектъ или законъ щялъ да бжде представенъ на Народното Събрание и тогава да се тури въ дѣйствиелно. Съ таа работа по уничтожение окръжнето, азъ ще свърша, като мисля да ви салмъ освѣтляя до една степенъ.

Сега да ви разказа за 9 Августъ, отъ когото малко нѣщо бжджъ се отдалечилъ. Прѣзъ деня 8 Августъ въ недѣля, когато се въртеше българското хоро въ градеца ни съ българската музика, гайдата, надвечеръ, църковната камбана придрънка, като напомниваше на всеки, че на утрешнитѣ денъ слѣдва нѣкакъвъ празникъ и то тържественъ, защото толкова много никога не сж били. Всеки съ любовитство раснитваше, какъвъ празникъ има утрѣ, когото незнаятъ да има. Следъ малко глшатаа на градъ свѣтъ извести ожидающитѣ да чуятъ, че утрѣ на 9 Августъ рано въ църква както и на площада ще има да се извърши панахида за починалитѣ храбро на Шинка опълченци и водосвѣтъ за живитѣ. На всички лицата похрихна, като си напомниха за подвизитѣ на падналитѣ наши брати българи защитници на българската свобода. Единъ приятелъ ми каза и друго, и опълченитѣ отъ тукъ, които съставляватъ у насъ цѣлъ почти персоналъ на Окр. Съдъ, билъ распротелни телеграмми за всичкитѣ градица по България и Тракия да сиomenхтъ утрешния денъ 9 Августъ, както не го забравили и тѣ. На заранята още рано по 4 часа, църковната камбана повтори своето приглашаване. Дѣйствиелно, когато отидохъ църквата бѣше пълна акъ и денятъ да бѣше работенъ, нашитѣ опълченци нажалени по-многопреклонно молжха се Богу за упокоение душитѣ на загиналитѣ; нъ отъ друга страна радостъ та побива като ги глшдажъ съ окрасени гърди че сж земали участие, да се обиятъ за свободата на отечеството си. Следъ като се свърши панахидата въ църква, сждата публика при църковното пѣние се отправи на площада да отелужи водосвѣта както и стана. Тържеството Г-не Редакторе, стана неопишемо, всички стоягъ нагѣсени, дигени затворени и това всичко става за милостъ на падналитѣ наши братии опълченци. Следъ свършването на тѣзи тържества, по отличнитѣ граждани начело съ окръжния Управителъ Г. Пв. Т. Драшовъ съ господжитѣ си наедно отидоха у предѣлителя на съдѣтъ Г. Пв. Пв. Дюковъ, опълченецъ, да го поздравжтъ по дъртъ това у члена Г. В. Икономова у члена Г. Титкова у Начал. Станци Г. Мирчова всички опълченци и у други, тъй щото всичко това до частъ 1 слѣдъ пладни. Следъ всичко това, опълченитѣ въ това число и ноборницитѣ за българската свобода, утѣлмошиха Г. В. Икономова за всички да даде слѣдующата телеграма: „Варна. До Н. В. Любимий ни князь Александъръ I.

Защитницитѣ на българската свобода опълченци като присѣтствуваха днесъ на тържествената панахида при вситѣ граждани за сиоментъ и упокоение душитѣ на починалитѣ на Шинка 9 Августъ, едногласно поднасятъ предъ стоитѣ на Ваше Височество, вѣрноподаническитѣ си чувства, съ увѣрение че всекога се готови да се притежжтъ при първий позивъ за освобождение неосвободенитѣ наши братии.“ — За всичкитѣ опълченци В. Икономовъ.

Отъ всичко това ще заключите Г-не Редакторе, че и въ г. Трънъ ври българска кръвъ и тѣ съжеляватъ и тържествено празнуватъ дни знаменити, които всеки българинъ трѣба да почита и уважава, защото е билъ денъ въ когото нашитѣ опълченци сж се държали сръбско 60 хиляди турски пѣтчица и сж се държали юнашки, както и припада на българинъ, и друго като нѣма какво да кажемъ, нѣка произнесемъ символитѣ: „Богъ да ги прости, легка имъ прѣстъ!“ а пакъ на живитѣ здравие да дава. И за напредъ всеки българинъ нека си запечата въ умѣтъ 9 Августъ 1877 г.

Брѣзникъ 13 Августъ 1882 год.

Почитаемий Г-не Редакторе на В. „Славянинъ“

Най-учтиво ви моля почитаемий Г-не, дайте мѣсто за обнародване долеслѣдующето въ единъ отъ по близкитѣ броеве на Вѣстникътъ Ви.

Наший градець Брѣзникъ по настоящемъ ся намѣрва въ съвсемъ затѣнено положение, отъ къмъ Санитарната частъ; тукъ градътъ, въ когото нѣма докторъ и аптека за да видятъ или дажджтъ помощъ на болено лѣжащитѣ, е повѣренъ (градътъ) на Врачарки и на нѣкакви баби! На 12 ий Августъ имажъ случай да видя цѣридбата на тѣвъ баби: бѣше са разбо-

лѣло едно дѣвоиче въ градътъ отъ вѣкаква си „Блага рана“ къщнитѣ като не сж знаели какъ да го изцѣрять сами, повикватъ прочутата баба докторка, (рачешки) която слѣдъ като намазала лицето на страдащата съ спиртъ и пр. тя са повече разболѣла! — Это какъвъ резултатъ ще произвѣдатъ тѣзи баби! Каква помощъ ще дажджтъ лѣжащиму?! Добръ би било ако почитаемитѣ граждани ся постараяха да ся снабдятъ съ единъ докторъ и една шо-годъ аптека, за да не страдатъ болнитѣ по много време; при това обрѣщамъ вниманието комуто ся слѣдва, за прѣкращението на този новъ родъ лѣкарки, които можжтъ да донесжтъ най послѣ, и смъртна рана на градътъ.

Планинский.

Пишжтъ ни изъ Тулча:

Съ прискѣрбие ви известявамъ, че единъ отъ най-добритѣ, най-старателнитѣ и най добръ дѣто отговаряше, на званието си учителъ — Г-нъ Димитръ Алексевъ билъ грабнатъ, отъ правителството, отъ с. Чирна, (Мачинско окр.), гдѣто испълняваше учителска длѣжностъ и билъ отправенъ задъ граница! Тѣзи нечаканна вѣстъ наскърби всеко българско сѣрдце и сѣкий почна да мисли каква ще бжде сѣтинната на милата ни Добруджанска Българска народностъ и книжевностъ! слѣдъ дълго размисляние съ настрѣхнало и наведено лице ще чуешъ тежка въздишка *ахъ!* да са откъртва отъ дълбочината на бѣл. сѣрдце и подига неговото нажалено лице!

Пращанието задъ граница на тоя благонадѣжденъ учителъ е ново зло върху многочисленните ни злини. То прикѣса, или тъй да рѣка пограничи, волею неволею, дѣятелността на съвсемъ малобройните ни учители и потуши всяко едно распалено за народностъ сѣрдце.

РАЗГРАДСКО УЧИЛ. НАСТОЯТЕЛСТВО И ЕСНАВСКАТА КОМИСИЯ ПО УЧИЛИЩНИТѢ ДѢЛА.

ОПРОВЕРЖЕНИЕ.

№ 17

Разград. Гр. Общинско управление по погрѣшка или по други причини съ известieto си подъ № 632 въ брой 86 на Др. Вѣстникъ обявява че обявлението, напечатано въ брой 7 на В. „Славянинъ“ отъ 31 Юлий 1882 год. и подписано отъ дѣловодителя Ст. Добревъ, съ което ся търсяха учители и учителки за Разгр. Народно училище било фамшиво, защото въ настоятелството нѣмало членъ съ такава фамилия. Като потвърждаваме въпросното обявление, което остава и за напредъ въ сила, явяваме че паметина нѣма такъвъ дѣловодителъ въ патрапепното и самоизбраното онжзи годишно училищно настоятелство, а напотивъ гражданитѣ ни слѣдъ многократни съвѣщания въ събраието си на 20 миналий юлий, у народното ни училище за воденѣе училищнитѣ си работи, избраха училищно настоятелство и еснафска комисия, а тѣзи послѣднитѣ избраха помежду си за дѣловодителъ помѣнатиий Ст. Добревъ. Всичко е подробно известно на общ. управление, съ което върху това е и послѣдвала переписка по работата, но вижда са нарочно ся потаява.

Училищното настоятелство и Еснавската комисия по училищнитѣ въ Разградъ Дѣла.

Цанко Марковъ, Гено Илиевъ, Генчо Рашновъ, Д. Радановъ, Д. Г. Бърневъ, Мавруди Х. Геоковъ, Гину Цаневъ, Стефанъ Икономовъ, Маринъ Тодоровъ.

Разградъ 16 Августъ 1882 год.

РАЗНИ

Въ София е почнжлъ да са издава единъ французски вѣстникъ, подъ заглавие „La Bulgarie“ (България). Редакторътъ или отговорния управителъ на този вѣстникъ е О. Пекендеръ, личностъ, за която говореше една дописка отъ Добричъ, обнародвана въ единъ отъ предпослѣднитѣ бройове на вѣстникътъ ни. Този вѣстникъ ще са издава веднѣжъ въ седмицата. Ний видѣхми първия му брой, отъ съдържанието на когото ако

са сѣди la Bulgarie ще бѣде французско издание на „Български Гласъ.“ Опуѣ, което най-много служи за доказателство, че този вѣстникъ ще е частенъ органъ на нѣкои личности, то е, че още отъ сега е захваналъ, да похвалява и защищава знаменития Софийски кметъ Хаджиенова. Който познава г-на Пекендера отблизу, навѣрно ще са съгласи съ насъ, и ще признае, че тоя господинъ не е въ състояние да издава вѣстникъ. сѣдователно, не ще ни дума, че новия френски вѣстникъ въ София са издава отъ тѣзи сѣщитѣ сръдства, отъ които са издава и „Български Гласъ.“ Да ли еми измамени въ предположенията си, или не, времето ще го докаже. Но, въ всеки случай, ний бихме желали да бѣдемъ измамени и la Bulgarie да бѣдеше безпристрастенъ вѣстникъ, който да освѣтлява чужденцитѣ и да имъ представи дѣйствително какъ са нашитѣ държавни работи, а не изопачено и както поноси на нѣкои-си да са държи всичко въ тъмнина и тайно.

— Извѣстиятъ ни отъ София, че са внесалъ въ Държавния Сѣвѣтъ единъ законопроектъ за правата и длѣжноститѣ на окръжнитѣ управители, околийскитѣ началници и Окр. сѣвѣти. Дѣйствително, нашитѣ административни власти досега нѣмаха по какви правила да са ръководятъ за изпълнение на служебнитѣ имъ обязанности, вслѣдствие на което много пѣти ставаха стѣлкновения между тѣхъ и другитѣ правителствени учреждения, а сега, съ внасянето на този законопроектъ и следъ одобренieto му отъ Държавния Сѣвѣтъ и утвърдението отъ Негово Височество, нашитѣ административни власти, ще знайтъ вече какъ да упражняватъ своитѣ права и да изпълняватъ своитѣ длѣжности. Желателно е обаче даю частъ поскоро са преработи и закопа за жандармерията (драгунитѣ), тѣй като досега отъ нея никаква полза са не видѣ.

Г-нъ Д-ръ Браделъ, главенъ лѣкаръ на Софийската болница и Г-нъ Д-ръ Юрдановъ, воененъ лѣкаръ, сж назначени отъ Княжеското Правителство за делегати въ Игигиеническия Конгресъ, който ще стане въ Женева, у Швейцария. До колкото знаемъ, на Д-ръ Браделъ до сега сж поръчани важни мисии, които е изпълнявалъ най-удовлетворително. Но намъ са чудно види, какви сж тия бомби сръщу него отъ „Български Гласъ.“ Ако бѣше виновенъ въ нѣщо Д-ръ Браделъ, трѣбваше да са отчпели и да са даде подъ сѣдъ, ако ли е невиненъ, тогазъ не ще са каже друго, освѣнъ че цѣлята на Гласа е, каквато е вече доказана, че е, да напада съ черни хули и клѣвети венчкитѣ честни и добросѣвѣстни чиновници, за да ги принуди волею и неволею да си давятъ оставитѣ и да са замѣстватъ съ таквизи, които сж негови едномисленници. За доказателство, че туй е тѣй, служи необнародванието отъ „Български Гласъ“ опровержението отъ Д-ра Брадела въ „Марица“. Идете сега и кажете, че щото са пише въ Гласа, не е лѣжа и не е клѣвета. Както обнародва „Български Гласъ“ една дѣлга дописка противъ Д-ра Брадела, тѣй трѣбваше да обнародва, макаръ и дѣлго, неговото опровержение, обнародвано въ „Марица“, а не само съ двѣ и половина думи да споменува за него. За блудкавия и безцѣлния подметникъ: „Страданията на младиятъ Вертера“, има мѣсто въ „Българ. Гласъ“, а за

опровержението на Д-ра Брадела нѣма!

— Н. Височество на 17 тога часѣтъ по единъ сѣдъ обѣдъ благоволилъ и отплатувалъ съ особенъ трень отъ Варна за Шуменъ, гдѣто щялъ да пресѣди около 10 дни на лагеръ. Н. Височество, билъ испратенъ отъ Варненскитѣ власти до г. Провадия.

— На 15 т. билъ положенъ основния камѣкъ на лѣтний палатъ на Н. Височество въ мѣнастирътъ при г. Варна. Обрядѣтъ са извършилъ отъ Митрополититѣ: Доростолочервенскитѣ и Прѣславскитѣ, които нарочно биле пригласени за това. Прѣзъ денътъ Н. Височество даде обѣдъ въ честь на новопострояющитѣ се палатъ, гдѣто присѣствуваха всички Чиновници и много граждани. Н. Височество искалъ желание да турн название на палатѣтъ, нѣкое старо Българско име.

— Ловчанската депутация за която извѣстихме въ послѣдний си брой, че замина за Варна, днесъ са завърна въ града си. Депутацията била приета много добрѣ отъ Н. Височество, и удостоена за Височайши обѣдъ и прозбата са възла въ внимание. Ний събравме Ловчанетѣ за благоволенieto на Н. Височество.

— За положително са говори, че Сръбскитѣ Кралъ щялъ да посѣти Н. Височество въ г. Руссе прѣзъ мѣсяцъ Октомврий т. г.

— Говори са че скоро щели да станатъ важни промѣнения, по всичкитѣ клонове на управленията въ Княжеството.

— На 15 т. въ Варна са произвелъ единъ доста неприятенъ скандалъ помежду единъ гражданинъ и единъ Чиновникъ. Умному мало довлѣтъ.

— Въ Никополь жандаритѣ правили разни произволи на скелята. Записникѣтъ ни ще са повърне върху това.

— Г-нъ А. Стамболовъ билъ испъденъ отъ Свищовъ съ жандарми отъ Окр. Управ. Сръброва, бившии адвокатъ въ Руссе. Защо?! Защото е Либералъ. Едно врѣме тѣй са правеше въ Китай.

— На 13 т. разбойници гърмѣли върху единъ жандармъ 10 минути вѣнъ отъ г. Ловечъ. Жандармѣтъ останжалъ неповреденъ.

— Почна да са говори че бившии Руссен. Град. Началникъ Г-нъ М. Векилески, щялъ скоро да са назначи за Полициеймейстеръ въ Руссе. Приятно и утѣшително явление.

— Служителитѣ по желѣзницата правили разни безобразия. Ний ще поговоримъ въ единъ отъ броеветѣ си, по на обширно върху това.

Послѣдня воля. Прѣди нѣколко дни въ Англия умряла една жена на име Анна Бардетъ. Тя заповѣдала щото пейнитѣ наследници тутакси сѣдъ смъртъта ѣ да сѣзидатъ сичкитѣ врата и прозорци, както отвѣлъ, тѣй и отвѣтрѣ на къщата гдѣто е живѣла и умрѣла, като оставятъ сичката покѣщнина непокѣтната. Сѣдъ истичанието на 20 год. дала право на наследницитѣ да отворятъ домѣтъ и да се располагатъ съ имуществото.

Въ чешко прѣди нѣколко дни, една муха кацнала и ухакала горнята устна на единъ чиновникъ д-ръ Хабердичъ, отъ което устната му тутакси се надула, болѣетѣта се распространила по сичкото му тѣло и той умрѣлъ отъ отровената кръвъ. Докторитѣ нищо не могли да му помогнатъ.

Англия миналата година имала приходъ отъ данѣка за кучетата 3,500,000 фр. въ злато.

Изъ Петербургъ извѣстиятъ, че флотата „Скобелевъ“ се отравила на 8-ий тога за Александрия.

Изъ Лондонъ извѣстиятъ, че битката на Махмудовия каналъ се почнала отъ войската на Араби-папа чрѣзъ хвърляние топове върху англискитѣ позиции.

Една телеграмма изъ Смайль извѣстия, че сѣдъ поражението, което претърпяла египетската войска при Калонфа, оставила позициитѣ си и се оттеглила къмъ Загазигъ. Десятъ мили надалечъ отъ Пемайлъ се намирала голѣмата сила войска на Египтянетѣ. Самата авангарда на тая войска възлизала на 3,000 души.

Изъ Лондонъ една телеграмма отъ 12 тога извѣстия, че англичанетѣ завзели Тебел-кабинъ и че заробили 2,000 д. египтяне. (? р).

ОТВОРЕНО ПИСМО

Господину Доктору Чобанову.

Общаното Ви предъ двама свидѣтели медицинско свидетелство, за което благоволихте да приемете една нова рубличка като въздаграждение за труда Ви и единъ франкъ гербови марки, до сега не получихъ. Повеже ма измамахте по единъ подѣлъ начинъ като турското: „бу гюнь, яржъ верпрѣзъ“ и азъ ся свабихъ вече съ нужното отъ Г-на Доктора Пюскиолиева което препратихъ вече на надѣлжното мѣсто, то бѣдете добри да ми върнете маркитѣ и рубличката, въ противенъ случай ще ги искамъ чрезъ надѣлжния сѣдъ. Единъ приятелски сѣвѣтъ отъ мене е: Пазете ся отъ шарлатания и подигравание людската честь. Сяжлявамъ Г-не Докторе, че Вашето непостоянство докара работата до такава крайностъ.

Люблимовъ.

Ломъ 13 Августъ 1882.

Отъ Министерството на Народното Просвѣщение

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1957.

Министерството на Народното Просвѣщение обявява За знание, че учебната година въ държавнитѣ училища захваща както слѣдва:

Въ трикласнитѣ училища въ Царибродъ и Силестра на 6 септемврий, а приеманieto и записванieto на ученицитѣ ще се извърши отъ 28 августъ до 5 септемврий;

Въ Габровската реална гимназия, гдѣто се отвара седмий класъ, въ Кюстендилската реална гимназия (остава само съ четъ класа) и въ Варненската реална гимназия, гдѣто ще се отвори петий класъ, както и въ двѣтъ педагогически училища (въ Шуменъ и Враца) преподаванieto захващатъ на 8-ий септемврий, а приеманieto и записванieto ще се извърши отъ 25 августъ до 6-ий септемврий;

Въ Петропавловското Духовно училище, въ Ломската реална гимназия, гдѣто се отвара шестий класъ, въ двѣтъ дѣвически училища (София и Търново) преподаванieto захващатъ на 13 септемврий, а приеманieto и записванieto на ученицитѣ ще се извърши отъ 3 до 12 септемврий;

Въ Софийската класическа гимназия приеманieto и записванieto на ученицитѣ ще захване отъ 13 септемврий а за началото на преподаванieto ще се обяви по късно.

Българскитѣ вѣстници се умоливатъ да препечататъ това извѣстие за по голѣма гласностъ.

София, 12 августъ 1882 година.

и. д. Главенъ Секретаръ: С. Вацовъ.

Отъ Настоятелството на Руссенскитѣ Народни Училища.

ИЗВѣСТИЕ

№ 6.

Настоятелството на Руссенскитѣ Народни училища са нужде за настулающата учебна 1882-83 година отъ три (3) учителки, за да преподаватъ въ класическото дѣвическо училище; затова които г-жи или г-ци са свободни и са наематъ да учителствуватъ въ означенното училище, да са отнесатъ незабавно до Настоятелството за споразумѣние.

17 Августъ 1882 г. гр. Руссе.

Подиредедатель: П. Пърговъ

За Дѣловодителя: П. П. Винаровъ

Ручкукъ скоро-печатница „Славянинъ“.